

Thingenes Billie, mod en bestemt Regtelse fra dette Thing eller vel ogsaa fra det andet Things Side. Jeg ønsker denne Behandling saaledes, at vi derved opretholde den saakaldte Neitheori, saaledes at Nei'et, enten det kommer fra den ene eller den anden Side, paa det Bestemteste opretholdes. Til lige kunde jeg ønske, at det Finantslovsforslag, som tilbydes fra dette Thing, var saaledes indrettet, at et hvilket som helst konstitutionelt Ministerium kunde tage og bruge det til Landets Lykke og Held; men ved Siden deraf mener jeg, at Flertallet her burde dog i det Mindste vide at sætte visse Mærkepæle for sine Meninger angaaende vor Hovedstilling til forskjellige Sager. Dette gjælder særlig overfor Forsvaret, overfor Militarismen, at det Forslag, der tilbydes, viser Spor af, at man vender tilbage fra de umaadelig store Udgifter, som falde paa dette Omraade. — Hvad nu angaar Behandlingen af de enkelte Love, da skal jeg, da det er berørt her, ogsaa sige min Mening. Jeg vilde ønske, at Thinget her vilde strag, naar vi faae den Masse Lovforslag, som om nogle Dage vil være fremlagt paa Thingets Bord, blive enigt om, at der er nogle faa Love, som der er Trængsel til, som ere nødvendige for det danske Folk, og at vi saa snart som muligt tage disse og give dem en virkelig Behandling efter Sagerens Natur og Indhold og ikke forbyde os i den Masse Smaating, hvorefter Forslag ogsaa komme frem og gjøre det til en babelsk Forvirring i Slutningen af Samlingen. Angaaende selve disse Lovforslags Form haaber jeg, at det maa komme dertil, at man ikke skal sige, som Tilfældet har været med flere af de Love, der ere udkomne i de sidste Samlinger, at de ere affastede og uklare i deres Affattelse og derfor have fremkaldt en Mængde Resolutioner. Dette er en naturlig Følge af den Hurtighed, hvormed de ere fremkomne i de senere Samlinger. Jeg haaber, at den Behandling, man vil give de enkelte Forslag, virkelig ogsaa med Hensyn til deres Form maa gjøre dem saa klare og tydelige, at danske Mænd, der kunne forstaa almindeligt Dansk, dog kunne forstaa Meningen deraf. Og med Hensyn til deres Indhold vil jeg slutte med at udtale det Haab, at de Love, som vi virkelig gjøre sær-
dige herfra, ved deres Indhold maa komme til at vinde Almenhedens Sympathi saaledes, at man kan se, at det er ikke en enkelt Del af Samfundet, ikke Den eller Hin, ikke Embedsmændene eller en enkelt Stand, der kan have Glæde deraf, men at man maatte sige: Her er Love, som Almenheden vil være glad ved og i det Hele finde sig tilfredsstillt ved at leve og arbejde under. Jeg er temmelig

sikker paa, at hvis Folkethinget fører en saadan Politik baade med Hensyn til Finantslovens Behandling og med Hensyn til andre Lovforslag, da skal dette Thing nok vise, at det har mere end tilstrækkelig Ohygghed, og at det virkelig her sidder paa sin Plads, naar det tager disse Forhold under Behandling.

Tale: I den forholdsvis ikke lange Tid, hvori jeg har haft den Ære at være Medlem af dette Things Finantsudvalg, har jeg gjort to forskellige Erfaringer. Den ene er den, som er en ganske almindelig Regel, en Regel, som jeg næsten tror ikke har haft nogen Undtagelse, i det Mindste ikke i den Tid, hvor Flertallet i dette Thing har fulgt de Indstillinger, som ere komne hertil fra Flertallet i Finantsudvalget, og det er den Erfaring, som jeg ogsaa ved Samtaler med ærede Medlemmer har faaet bekræftet, nemlig, at der just ikke altid har hersket den fuldstændigste Tilfredshed med de Indstillinger, som saaledes ere komne fra Finantsudvalget, skjøndt man har tiltraadt dem her i Thinget. Jeg omtaler dette, fordi Grunden til denne Utilfredshed og Betænkelighed, som saaledes i Privat samtaler er kommen til Orde, forekommer mig just ikke at være den, som man skulde mene, at der var Anledning til at anføre mod en Del af disse Indstillinger fra Finantsudvalget. Jeg skal derimod sige, hvilken Feil jeg tror Udvalgets Indstilling efter min Mening har haft. Det er den, at vi ikke ere sparsommelige nok, men at vi bevilge for meget (Hør!) Det glæder mig, at denne Udtalelse finder Bifald og, saavidt jeg kan høre, fra forskjellige Sider, og jeg har villet fremsætte min Anstuelse her, fordi jeg derved kunde faae Velighed til at sige, hvorfor Forholdet efter min Mening er saaledes, og hvorfor det under de nuværende Forhold vansteligst kan være anderledes. Jeg tror nu for det Første, at man kan sige, at det er en almenlydig Regel for konstitutionelle Lande, at den mest sparsommelige Mand med Statens Midler burde være den Mand, som staar i Spidsen for den. Denne Sætning er f. Ex. udtalt af den betjendte engelske forhenværende Finantsminister Gladstone og udtalt i meget stærkt Udtryk, idet han nemlig sagde, at den Finantsminister, som ikke er den sparsommeligste Mand med Statens Midler — undskyld, jeg bruger det stærke Udtryk, men det er Gladstones egne Ord — er ikke værd det Salt, som han spiser. Jeg vil ikke bebrejde den høitæredede Finantsminister, at han ikke er det, i det Mindste ikke fuldstændigt. Jeg vil nemlig nødig gjøre Noget Uret, ikke engang